

Μια απάντηση για τη Λευκορωσία στην κα Μολέσκη

ΣΧΕΤΙΚΑ με το κείμενο της κ. Νόνας Μολέσκη για το Ελεύθερο θέατρο της Λευκορωσίας και τη συνέντευξη του Υπουργού Πολιτισμού της Λευκορωσίας, Βλ. Μαντβεϊτσούκ, για την πολιτιστική πολιτική στη χώρα του και επειδή η κα. Μολέσκη αφήνει κάποια υπονοούμενα και για τη χώρα αυτή και για μένα (και προς Θεού, δεν ταυτίζομαι καθόλου με τη Λευκορωσία), οφείλω να δηλώσω τα ακόλουθα:

1. Είναι κατανοητό ότι είμαι υπέρ της ελευθερίας του Λόγου και της Ελεύθερης Έκφρασης.

2. Ζητήσαμε τη γνώμη του για την αντικειμενική διαχείριση και ο κ. Υπουργός μάς είπε πάνω κάτω ότι αυτή είναι αδύνατη αν και επιθυμητή. (Βλ. συνέντευξη

20/04/08). Άρα αυτό δεν είναι επιχείρημα στη φαρέτρα της επικρίτριας της Λευκορωσίας, αλλά μάλλον διαστρέβλωση της συνέντευξης.

3. Υπερασπίζομαι τη Λευκορωσία διότι δεν θα ήθελα να δημιουργηθεί στη χώρα αυτή μια νέα πορτοκαλί επανάσταση, χρηματοδοτούμενη από τους Αμερικανούς, όπως στην Ουκρανία και στη Γεωργία. Αυτό θα σήμαινε αποδυνάμωση της Ρωσίας, που είναι η μόνη χώρα, η οποία μπορεί να υπονομεύσει και να αντισταθεί στην παγκόσμια δικτατορία των ΗΠΑ. Μια «πορτοκαλί» επανάσταση στη Λευκορωσία θα σήμαινε περισσότερους πυραύλους στραμμένους προς τη Ρωσία. Κι αυτό δεν θα ήταν καλό ούτε για την Ελευθερία, ούτε για την Ειρήνη

στον κόσμο.

4. Τα πράγματα δεν έχουν ποτέ ούτε μια πλευρά, ούτε μια όψη. Θα 'θελα να έβλεπα μια παράσταση αυτού του Θεάτρου και εύχομαι στους συντελεστές του, να μπορούν να εκφράζονται ελεύθερα, χωρίς την υποστήριξη των Αμερικανών, ή των Ευρωπαίων που βομβάρδισαν τη Σερβία, (επειδή δεν ήταν «ελεύθερη»!!!), και τα Βαλκάνια γενικότερα, με όλα τα άχρηστα πυρηνικά όπλα, των Ηνωμένων Πολιτειών. Για κάθε άλλη απορία την παραπέμπω στους Αμερικανούς συγγραφείς Νόαμ Τσόμσκι και Γκορ Βιντάλ. Ειδικά στο βιβλίο του «Γιατί Μας Μισούν». (Και να μην ξεχνάμε το Βιετνάμ, το Ιράκ και το Αφγανιστάν...)

Μετά τημή, Ανδρέας Πάντζης